

Čís. 12475.

Žádáno-li o výmaz tuzemské filiálky z obchodního rejstříku na základě prohlášení representace hlavního cizozemského závodu, poněvadž tuzemská filiálka již před léty svůj provoz úplně zastavila a veškeré její obchody byly převzaty tuzemskou bankou, nejde o fusi dvou akciových společností a o universální sukcesi, nýbrž o sukcesi singulární. Věřitelé předchůdkyně jsou dostatečně chráněni předpisem § 1409 obč. zák. a není třeba, by jejich zájmy byly chráněny ještě zvláštním opatřením, najmě podle článků 245 a 247 obch. zák. a čl. 1 cís. nař. ze dne 21. června 1873, čís. 114 ř. zák., jichž tu nelze použití ani obdobně.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, R I 111/33.)

Rejstříkový soud zamítl návrh Banky pro země Rakouské, filiálky v Praze, by byla z rejstříku vymazána její pražská filiálka a uložil navrhovatelce předložení dokladů, jež to vzhledem ke změně státoprávních poměrů v bývalém Rakousku-Uhersku v roce 1918 a zřízením státu Československého jest dnes odštěpný závod, o jehož výmaz z obchodního rejstříku jde, odštěpným závodem hlavního závodu v cizině, tedy vlastně tuzemskou jeho representací, a platí tu tedy ustanovení cís. nař. čís. 127/1865 ř. zák. o podrobení takových representací tuzemským zákonům a nařízením a jest věcí právního zástupce, by zařídil potřebně u příslušného orgánu společnosti, o kterou jde. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, nehledě k důvodu, z něhož odepřel navrhovaný výmaz, o návrhu dále podle zákona jednal.

Důvody:

Napadená usnesení vycházejí z předpokladu, že změnou státoprávních poměrů v roce 1918 a zřízením samostatného Československého státu se stala Banka pro země rakouské, filiálka Praha, odštěpný to závod původní akciové společnosti »Kais-kön. privilegierte Oesterreichische Länderbank,« která 2. prosince 1919 změnila firmu na »Oesterreichische Länderbank« a dne 12. června 1922 na »Bangu des Pays de l'Europe Centrale Siege de Wienne« (německy: Zentraleuropäische Länderbank Niederlassung in Wien), tuzemskou representací této cizozemské akciové společnosti, a že tudíž je třeba k výmazu této tuzemské representace dokladů, jichž předložení bylo navrhovatelce uloženo usnesením. Navrhovatelka žádá za výmaz pražské filiálky z obchodního rejstříku na základě prohlášení representace hlavního závodu Banque des Pays de l'Europe Centrale Siege de Wienne ze dne 20. března 1931, poněvadž pražská filiálka svůj provoz již před léty úplně zastavila a veškeré její obchody byly převzaty Bankou pro obchod a průmysl dříve »Länderbank« se sídlem v Praze. Z tohoto odůvodnění je zřejmo, že tu

nejde o fusi dvou akciových společností a o universální sukcesi, nýbrž o sukcesi singulární, to jest o zcizení, pokud se týče o převzetí části jmění cizozemské akciové společnosti, pokud toto jmění bylo v tuzemsku, akciovou společností tuzemskou, která převzetím tohoto jmění ručí za závazky své předchůdkyně ve smyslu § 1409 obč. zák. Věřitelé předchůdkyně jsou dostatečně chráněni tímto zákonným předpisem a není proto třeba, by jejich zájmy byly chráněny ještě zvláštním opatřením, nanejmé podle článků 245 a 247 obchod. zákona a čl. 1 cís. nař. ze dne 21. června 1873 čís. 114 ř. z. Tyto předpisy na souzený případ nedopadají a nelze jich použití ani obdobně. Filiálka cizozemské akciové společnosti přestala v tuzemsku obchodovati, předala své jmění, pokud se týče část svého jmění, tuzemské akciové společnosti a jejímu výmazu není na překážku nedostatek řečených opatření, pokud se týče dokladů. Ovšem se bude doporučovati, by navrhovatelka vykážala, že Banka pro obchod a průmysl dříve »Länderbank« s navrhovaným výmazem souhlasí.

Čís. 12476.

Předpis § 201 horn. zák. se nevztahuje na zedníka vyhlubovače, jenž byl zaměstnán u firmy provádějící po živnostensku práce spadající v obor živnosti stavitelské. Lhostejno, že podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n. podléhají pojistné povinnosti u báňských bratrských pokladen i dělníci zaměstnaní pracemi vyhlubovacími na dolech, a to i tehdy, jsou-li ve služebním poměru k podnikateli nehornickému, který převzal výkon těchto prací ve vlastní režii.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv I 1556/31.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti jako zedník vyhlubovač na dole. Dne 30. dubna 1930 byl žalobce žalovanou propuštěn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení mzdy za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu a odškodnění za dovolenou. Proce s ní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pro tento spor jest rozhodnou otázkou, zdali žalovaná firma byla oprávněna zrušiti služební poměr se žalobcem bez výpovědi. Odvolací soud ji právem zodpověděl kladně. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl žalovanou firmou přijat do práce jako zedník-vyhlubovač, že byl u ní zaměstnán až do svého propuštění dne 30. dubna 1930 při vyhlubovacích pracích na dole a že se obě smluvní strany výslovně vzdaly výpovědní lhůty, což bylo žalobcem dne 22. března 1927 a 19. března 1928 opětovně potvrzeno. Dovolatel však hájí názor, že pro něho jako